Arbeiders aller landen, verenigt u !

INTERNATIONALISME

Orgaan van de Internationale Kommunistische Stroming in België

NR. 354
2e KWARTAAL 2012
1,30 EUR

Belgique - België
P.B.
2600 Berchem 1-2
BC 9924

Afgiftebureau B-2600 Berchem 1-2
Erkenningsnr. P408981
verschijnt 4x per jaar

ISSN 0771.470X

BELGIË: TEGENOVER DE GLOBALE ECONOMISCHE CRISIS

De vakbonden verhinderen een globaal verzet tegen de crisis

De vakbondsbetoging van 31 januari jongstleden heeft een intensieve discussie losgemaakt in de media, de bedrijven en het breed politiek milieu over het nut van een algemene eendaagse vakbondsstaking en, meer algemeen, over de doeltreffendheid van vakbondsacties, ja zelfs over de rol van de vakbonden in de huidige periode.

Deze discussie is een belangrijke kwestie en toont de cruciale inzet. Sinds een vijftal jaren volgen crises van het vastgoed, van de beurs, van de handel, van de banken en van de souvereine staatsschulden elkaar op en, in combinatie met elkaar, bewijzen ze dat het kapitalistische wereldsysteem in het slop zit. Wat betreft de levensomstandigheden van de werkenden laten de gevolgen niet op zich wachten: algemene aanvallen op de lonen, de tewerkstelling, de arbeidsomstandigheden, de pensioenen,... In België in het bijzonder ontslagen (Bekaert, Arcelor-Mittal), blokkering van de lonen, verlenging van de arbeidsloopbaan, afschaffing van de loopbaanonderbrekingen die allemaal een voorproefje geven van nog veel pijnlijkere aanvallen, die op komst zijn. Van Spanje tot de Verenigde Staten, van Egypte tot Griekenland, wordt de vraag gesteld hoe men het hoofd kan bieden aan dergelijke aanvallen, hoe de strijd te organiseren, welk perspectief er naar voren gebracht moet worden. Het was één van de centrale vragen waarover al gedebatteerd werd in de bewegingen van de 'Indignados' of van de 'Occupy Wall Street'. Het is niet meer dan terecht om deze vraag ook in België aan te kaarten.

De vakbonden en de huidige noden van de strijd tegen de maatregelen

Tegenover de algemene en internationale maatregelen hebben de bewegingen, die zich in de loop van het jaar 2011 ontwikkelden, drie belangrijke noden opgeworpen voor de strijd: de noodzaak tot uitbreiding en éénmaking van de bewegingen, het belang van de ontwikkeling van de solidariteit onder de loontrekkers, werklozen en jongeren en de behoefte aan een brede discussie in die beweging over het alternatief voor het huidige bankroete systeem. Beantwoorden de vakbonden aan deze behoeften van de strijd?

a) Bevorderen de vakbonden de uitbreiding en de éénmaking van de strijd ?

De specialiteit van de vakbonden ligt in de acties per bedrijf en per sector. Als de sociale spanning oploopt, prijzen ze 'symbolische' acties aan die er vooral op gericht zijn om 'stoom af te blazen' en de woede en strijdbaarheid te ontkrachten. Wanneer zij een algemene staking organiseren zorgen ze ervoor die te beperken tot één dag of tot het organiseren van 'beurtstakingen' per streek of sector. Zo was de hele campagne rond de laatste algemene staking van 31 januari, gericht op het verdelen van de werkenden: debatten vóór of tegen deze staking, over de hoe de staking te voeren (die werkwilligen zouden gijzelen en 'onze' economie in gevaar zouden brengen). De klasse werd opgedeeld per sector en per bedrijf tegenover de gevolgen van de crisis: openbare diensten tegenover de privé, de stakende transportsector die niet-stakende sectoren blokkeerde, grote bedrijven tegenover KMO's. Verdeeldheid tussen generaties: de algemene staking is die van de ouderen, die aan hun voordelen willen vasthouden omtrent werkloosheid en pensioen ten koste van de jongeren, enzovoort

En dan hebben wij het nog niet over ernstige perspectieven op het Europese of op wereldvlak, terwijl de crisis en de aanvallen overduidelijk zijn. Alles in hun acties is er op gericht om de werkenden alzijdig te verdelen, om hen een gevoel van onmacht te bewerkstelligen tegenover de tsunami van aanvallen, die hen overvalt.

b) Bevorderen de vakbonden de uitdrukking van solidariteit tussen gepensioneerden, loontrekkers, werklozen en jongeren ?

Geenszins, de acties rond de algemene staking over het verhogen van de pensioenleeftijd heeft aangetoond hoe hun acties de rivaliteit tussen 'jongeren' en 'ouderen' doen toenemen, die elkaar wederzijds een 'gebrek aan solidariteit' verwijten. In de vakbondslogica beperkt de solidariteit zich trouwens tot opofferingen die de 'sterke sectoren' moeten doen voor de 'zwakkere sectoren , met andere woorden: een meer gelijkmatige verdeling van de ellende onder de werkenden.

c) Bevorderen zij een discussie over het alternatief voor het bankroete systeem?

De vakbonden redeneren enkel in het kader van het 'overleg' binnen het kapitalistisch systeem. En wanneer de 'koek kleiner wordt', kan de discussie enkel gevoerd worden over een 'gelijkwaardige' verdeling van de soberheid, wat 'gunstig' zou zijn voor de nationale belangen. Zij doen er alles aan om te vermijden dat het systeem in vraag gesteld wordt. In februari juichten de vakbonden: 'de regering gaat akkoord met onderhandelingen en accepteert bepaalde secondaire maatregelen te versoepelen'. Een overwinning over de hele lijn voor de bourgeoisie, dankzij de vakbonden. Het wezenlijke van de maatregelen wordt doorgevoerd en de indruk gewekt dat de vakbondsstrijd loont, Dit maakt het mogelijk maakt om te vermijden dat er wordt nagedacht over hoe het systeem in vraag gesteld kan worden. Als deze 'atoombom' de maatregelen niet heeft kunnen tegenhouden, 'laten wij dan stoppen met dromen en proberen om samen de crisis van het systeem op de beste wijze beheren'. Zo, dat is in het kort waar de boodschap, die de bourgeoisie met behulp van de vakbonden wil overbrengen, op neerkomt. Alsof het 'democratisch' beheer van een uitbuitingsmaatschappij zou de afschaffing van de uitbuiting zou inhouden, alsof het 'gelijkwaardig' verdelen van de ellende betekent dat men haar draaglijk maakt!

De vakbonden beantwoordden dus geenszins op de noden van de strijd, noch in België noch elders. Integendeel. Hun actie is er op de gericht om de woede te neutraliseren en de strijdbaarheid te ontkrachten. De verdeling en de demoralisering zijn voor de vakbonden een doelstelling om de arbeiders 'kost wat 't kost' ervan te weerhouden om massaal de strijd aan te gaan. In feite, door hun flauwe beloften en hun voortdurend gekonkel, groeit het wantrouwen van de werkenden ten opzichte van hen heel sterk. Dit werd onlangs nog eens aangetoond door de spontane staking van het personeel van het openbaar vervoer van Brussel, als gevolg van de dodelijke aanval op een van hun collega's. Buiten deze eenvoudige verontwaardiging tegenover de sabotage van de strijd door de vakbonden,

(wordt vervolgd op pagina 2)

SYRIE

De gruwel van een imperialistisch slagveld

Binnen het kapitalisme kennen de verschrikkingen geen grenzen. Dit systeem vernietigt, verhongert en moordt overal in de wereld mensen uit. Vandaag is het de beurt aan Syrië waar dit uitbuitingssysteem, met van bloed doordrenkte bajonetten, een nieuw bedrijf opvoert van zijn barbaarse geschiedenis. Daar is het leven niet meer waard dan de prijs van de kogels.

Zaterdag 4 februari was een middag zoals een andere in Homs. Een reusachtige massa begroef haar doden en betoogde tegen het regime van Al-Assad. Sinds het begin van de gebeurtenissen in april 2011 ging er geen dag voorbij zonder dat er een betoging werd onderdrukt. In minder dan één jaar zouden er meer dan 2500 mensen gedood en duizenden verwond zijn.

Maar in de nacht van 4 op 5 februari werd de praktijk van de massaslachting nog eens opgedreven. In de duisternis hoorde men urenlang de kanonnen van Assad bulderen en de kreten van mensen die stierven. In de vroege ochtend kwamen alle verschrikkingen aan het licht, die men nu 'de rode nacht van Homs' noemt: bij daglicht bleken de straten bezaaid te liggen met lijken. De balans van de moordpartij zou 250 doden bedragen, zonder al diegenen mee te tellen die sindsdien aan hun verwondingen bezweken zijn of die, de een na de ander, in dienst van het gezag, ijskoud door de militairen werden afgemaakt. Want deze moordpartij eindigde niet bij dageraad; de gewonden werden opgejaagd tot in de hospitaalbedden, waar ze werden afgemaakt. De dokters die de 'rebellen' aan het verzorgen waren werden afgeslacht. Bepaalde inwoners van Homs kregen een kogel door het hoofd omdat ze de misdaad hadden begaan om geneesmiddelen te brengen naar hun verwanten. Noch vrouwen, noch kinderen ontsnapten aan dit bloedbad. Diezelfde nacht berichtte de tv-zender Al-Jazeera dat er krachtige explosies waren gehoord in de buurt van Harasta, in de provincie Rif Damas. In deze stad, gelegen op een vijftiental kilometers van het noorden van Damascus, waren gewelddadige gevechten aan de gang tussen het Vrije Syrische Leger (VSL) en de strijdkrachten van het regime. Ook daar waren de slachtpartijen afschuwelijk.

Hoe is dat allemaal mogelijk? Hoe heeft een protestbeweging, die begonnen was tegen de ellende, de honger en de werkloosheid, binnen enkele maanden kunnen veranderen in een dergelijk bloedbad ?

(wordt vervolgd op pagina 5)

In dit nummer

vervolg van p. 1

VAKBONDEN VERHINDEREN GLOBAAL VERZET TEGEN DE CRISIS

stellen vele proletariërs zich dezelfde fundamentele vraag of dat allemaal slechts een ongelukkig toeval is?

"Onder deze omstandigheden staat elke vakbondsorganisatie, die door de aard zelf van haar functie gedwongen is de legaliteit na te streven, voortdurend onder zekere druk. Deze druk vormt de vakbond om tot een instrument van de staat dat uitsluitend de kapitalistische wetten respecteert en die wetten moet opleggen aan de arbeiders. (…) Of dat nu op een openlijke manier gebeurt, dan wel door de politieke komedie van de bourgeoisie, in het kapitalisme in verval worden de vakbonden dus onvermijdelijk opgeslokt door de staat. Zodra de vakbonden niet meer kunnen voortbestaan als arbeidersorganisaties omdat hun oorspronkelijk doel, hervormingen afdwingen, onmogelijk is geworden, doet het kapitalisme in verval binnen de staat de noodzaak ontstaan van een reeks functies waarvoor de vakbonden uitstekend kunnen dienen (het inkapselen van de arbeidersklasse, beheer van de arbeidsmarkt, reguleren en ontscherpen van de conflicten tussen arbeid en kapitaal, enzovoort). Daarom is het ook dat het staatsapparaat dikwijls zelf vakbonden opricht, verdedigt en financieel steunt... Slechts als radertje van het staatsapparaat, verbonden aan het dagelijks beheer van de kapitalistische uitbuiting, kunnen de vakbonden overleven in een wereld waarin hun oorspronkelijke taak onmogelijk is geworden." (De vakbonden tijdens het kapitalisme in verval; De vakbonden tegen de arbeidersklasse, IKS 1974)

Bestaan er 'goede' en 'slechte' vakbonden?

Neen! Alle vakbonden, de meest 'radicale' en 'strijdbare' inbegrepen, verdedigen niet de belangen van de werkenden, maar die van de bourgeoisie. Hun rol bestaat er in de strijd te saboteren door in schijn aan de kant te staan van de uitgebuitenen. Alle mobilisaties achter de vakbonden leiden enkel tot nederlagen en tot demoralisering. De schijnbare verdeling tussen 'zachte' en meer 'linkse', 'radicale' vakbonden, dient enkel om de arbeidersklasse te verdelen, om beter het sociale terrein van de strijd te bezetten.

Er zijn geen 'goede' en 'slechte' vakbonden meer, omdat het syndicalisme niet meer aangepast is aan de behoeften van de strijd van vandaag. Het syndicalisme is een wapen van de bourgeoisie tegen de arbeidersklasse geworden. De vakbonden zijn (sinds het kapitalisme met de Eerste Wereldoorlog het einde inluide van zijn wereldwijde opgangspriode) organen van de kapitalistische staat binnen de arbeidersrangen. Bijna een eeuw bestaat hun rol er in om - bij de organisatie van de strijd - te beletten dat de arbeidersklasse de leiding van de strijd in eigen handen neemt, om te verhinderen dat zij haar solidariteit en eenheid ontwikkelt, die haar in staat zouden stellen om op een doeltreffende wijze tegen het kapitalisme te strijden. Geloven dat er nog 'goede' vakbonden zouden bestaan is een zuivere zinsbegoocheling. Het bewijs: de agitatie van de meest radicale vakbonden heeft de bourgeoisie niet belet om haar aanvallen te versterken en haar soberheidsplannnen door te drukken. Integendeel! De verdeling onder de vakbonden komt haar van pas om een de verdeling binnen de arbeidersklasse te bewerkstellingen en haar naar de nederlaag te leiden.

Alle vakbonden zijn medeplichtigen van de regering en het patronaat. Wanneer zij - altijd achter de rug van de arbeiders om - 'onderhandelen', is het om te discussiëren met de vertegenwoordigers van de regering en van het patronaat over de manier waarop de aanvallen moeten worden doorgevoerd. Alle vakbonden hebben tot taak om de strijd in te kapselen voor het behoud van de maatschappelijke orde van het kapitaal! Daarvoor verdelen zij het werk onder elkaar en in nauwe samenwerking met de vertegenwoordigers van de heersende klasse.

Kan men de vakbonden 'hervormen'?

Neen! Aangezien de vakbonden verworden zijn tot organen ter inkapseling van de arbeidersklasse en definitief geïntegreerd zijn in het burgerlijk staatsapparaat, kan men ze niet 'hervormen'. Vele proletariërs denken dat de vakbondsbureaucratieën verrot zijn en dat het zou volstaan om de leiding te vervangen zodat deze laatsten weer echte organen ter verdediging van de arbeiders zouden worden. Dat is een illusie! Als de vakbonden niet 'doeltreffend' zijn, ligt dat niet aan hun 'slechte' leiders, die de basis 'verraden. Het is de vakbondsvorm zélf die ondoeltreffend geworden en totaal niet meer aangepast aan de noden van de strijd. is

Het syndicalisme is een reformistische ideologie, die gebaseerd is op de verdeling van de arbeidersklasse in corporaties, in beroepscategorieën.

Het syndicalisme is een ideologie, die de illusie zaait dat men tegenwoordig binnen het kapitalisme duurzame hervormingen kan afdwingen om de levensomstandigheden van de arbeidersklasse te verbeteren (zoals dat het geval was in de 19e eeuw). Vandaag de dag, met het wegzinken van het kapitalisme in een uitzichtloze economische crisis, dat alleen maar kan verergeren, bestaat er maar een soort duurzame 'hervormingen': die ons worden opgedrongen door de bourgeoisie, zoals die van de 'hervorming' van het pensioenstelsel. Verre van het verbeteren van de bestaansvoorwaarden van de loontrekkers, kunnen deze 'hervormingen' hen slechts verder onderdompelen in een groeiende armoede en ellende.

Het syndicalisme verspreidt de illusie dat men iets kan bereiken door te strijden in zijn hoekje, achter specifieke eisen, op zijn eigen werk, zijn eigen sector, zijn eigen bedrijfstak. Het is Vals! Alleen een massale strijd, die alle sectoren van de arbeidersklasse omvat, achter ordewoorden die een basis vormen voor haar éénmaking, kan de regering en het patronaat terugdringen. Daarvoor moeten alle corporatistische en sectoriele verdelingen, die de vakbonden ons opdringen, doorbrokenn worden. Het heeft geen zin om te proberen de vakbonden te 'hervormen' of nieuwe vakbonden op te richten. Het bewijs daarvoor is tijdens de strijd van de arbeiders in Polen in 1980 bijvoorbeeld, hadden deze laatsten die illusie dat zij door de oprichting van een nieuwe 'vrije' en 'democratische' vakbond (de vakbond geleid door Lech Walesa), hun strijd zouden kunnen versterken en duurzame hervormingen zouden kunnen behalen. Wij hebben gezien met welk resultaat: dank zij de oprichting van de 'onafhankelijke' vakbond Solidarnosc (die opgezet werd met behulp van westerse vakbonden en van de hele bourgeoisie van de 'democratische' staten), dat generaal Jaruzelski de staat van beleg heeft kunnen afkondigen en de arbeidersklasse in Polen wreed kon onderdrukken (zie hiervoor onze brochure over Polen 1980). Vervolgens hebben wij de loopbaan kunnen meemaken van de leider van die Poolse vakbond: Lech Walesa werd staatshoofd van Polen en hij kreeg de verantwoordelijkheid het Poolse nationale kapitaal te beheren en de directe aanvallen op de arbeidersklasse los te laten.

"Een vrucht van deze opvatting is namelijk ook de argumentatie als zou elke theoretische kritiek op de richtlijnen en mogelijkheden van de vakbondspraktijk uit den boze zijn, daar zij zogezegd het vertrouwen van de massa in de vakbeweging in gevaar brengt. Hierbij gaat men uit van de zienswijze als zou de arbeidersmassa enkel door blind kinderlijk geloof in het heil van de vakbondsstrijd voor de organisatie gewonnen en behouden kunnen blijven. In tegenstelling tot de sociaaldemocratie, die juist haar invloed op het inzicht van de massa in de tegenstellingen van de bestaande orde en heel de ingewikkelde natuur van haar ontwikkeling, op de kritische houding van de massa tegenover alle aspecten en alle ontwikkelingsstadiums van de eigen klassenstrijd baseert, wordt de invloed en de macht van de vakbonden volgens deze verkeerde theorie op het onvermogen van de massa tot kritiek en eigen oordeel gebaseerd." (R. Luxemburg, 1906, Massastaking, partij en vakbonden)

Kan men in de 'democratische' landen doeltreffend strijden zonder de vakbonden?

Ja! Daarvoor moet de arbeidersklasse vertrouwen krijgen in eigen kracht. Zij moet daarvoor de aarzelingen overwinnen en vooral de schrik van de repressie tegen 'wilde' en 'onwettige' stakingen. Deze schrik van de repressie (in de vorm van disciplinaire sancties) kan alleen overwonnen worden als de arbeiders in staat zijn om, onder elkaar, solidariteit te ontwikkelen, weigeren zich te laten verdelen en te intimideren. Deze schrik kan alleen overkomen worden als de uitgebuitenen beseffen dat zij niets meer te verliezen hebben dan hun ketenen.

De arbeiders, werkend of werkloos, gepensioneerd of in opleiding zullen hun bestaan enkel in eigen handen kunnen nemen als zij begrepen hebben dat alle 'radicale' acties, commando-acties die de vakbonden voorstaan (gijzeling van patroons, sabotage van de productie, blokkadevan de spoorlijnen, enzovoort) of wanhopige acties (zoals het dreigen met het opblazen van de fabriek), volkomen nutteloos zijn en kunnen enkel leiden tot demoralisatie en nederlaag.

Alle pseudo-radicale acties, waarachter de vakbonden de meest radicale arbeiders proberen mee te sleuren, dienen alleen maar om hun woede te laten bekoelen en vormen slechts een strovuurtje. In de 'democratische' landen zijn de vakbonden de vertegenwoordigers van de burgerlijke 'democratie' in de arbeidersklasse; met andere woorden: de meest venijnige en schijnheilige vorm van de dictatuur van het kapitaal.

Hoe kunnen we doeltreffend strijden?

Om doeltreffend te kunnen strijden en zich te ontworstelen uit de totalitaire greep van de vakbonden, moet er een echte 'arbeidersdemocratie' tot leven worden gebracht. Dit wil zeggen: collectieve discussie ontwikkelen op massale algemene vergaderingen (AV's). Deze AV's moeten plaatsen zijn waar iedereen vrij kan tussenkomen, voorstellen tot actie doen die dan in stemming kunnen gebracht worden. Deze AV's moeten afgevaardigden verkiezen, of die nu vakbondslid zijn of niet, die op elk moment afzetbaar zijn. Als de verkozen afgevaardigden hun mandaat niet correct vervullen, dat hen verleend is door de AV, moet de daaropvolgende AV hen vervangen. In tegenstelling tot de sabotagemethodes van de vakbonden, moeten deze AV's open staan voor **alle** arbeiders (en niet alleen voor die van het atelier, het bedrijf of de bedrijfstak of vakbondsleden). De werklozen moeten eveneens uitgenodigd worden om er actief aan deel te nemen want het zijn proletariërs die uitgesloten zijn van de werksfeer. Dit is een van de sterke punten die de bewegingen in Spanje van de Indignados of in de VS van Occupy ons hebben getoond. Met een steeds groeiend % uitgeslotenen uit de reguliere arbeidsmarkt (precairen, werklozen) is de AV bij uitstek de plaats waar alle delen van de arbeidersklasse zich kunnen aaneensluiten en hun solidariteit ontwikkelen. De souvereine AV's moeten plaatsen worden van openbare discussies (zoals dat werd getoond door de arbeiders van Vigo in Spanje in 2006). Alleen via discussie en collectief nadenken in deze open AV's kan men de eenheid en de solidariteit smeden van de uitgebuite klasse. Het is in deze AV's, waarin men tot eensgezinde acties kan beslissen, dat men gemeenschappelijke eisen kan stellen en het gekonkel van de vakbonden kan ontmaskeren.

Om doeltreffend te strijden, door zich te ontdoen van de belemmeringen en de dwangbuis van de vakbonden, moeten de arbeiders onmiddellijk de kwestie van de uitbreiding stellen van hun strijd en van de solidariteit met hun kameraden uit andere sectoren en bedrijven, die getroffen worden door dezelfde aanvallen van de bourgeoisie. Wanneer de arbeiders van een bedrijf in strijd gaan, moeten zij massale afvaardigingen sturen naar andere bedrijven in de buurt om alle arbeiders uit dezelfde geografische zone te betrekken bij de strijd en hun beweging steeds verder uit te breiden.

De reden waarom de arbeidersklasse vandaag veel moeite heeft om de strijd aan te gaan zonder te wachten op de richtlijnen van de vakbonden, is omdat zij nog zelfvertrouwen mist in eigen krachten. En ook omdat de 'democratische' ideologie die in haar rangen wordt ingepompt door de vakbonden (en het syndicalisme), nog steeds doorweegt op haar bewustzijn.

Dat de vakbonden nodig zouden zijn om te strijden is een idee dat wordt uitgedragen door de bourgeoisie. De heersende klasse wil ons doen geloven dat enkel de vakbonden ons kunnen 'vertegenwoordigen', terwijl zij de beroepssaboteurs zijn van het gekonkel en de samenwerking met de klassevijand.

Het is mogelijk om doeltreffend te vechten tegen de soberheidsplannen, waarvan wij het slachtoffer zijn. Maar om een echte krachtsverhouding op te bouwen, die in staat is om de bourgeoisie te doen terugtrekken, moeten de werkenden de sabotagemaneuvres van de vakbonden verijdelen en begrijpen dat zij niet langer op deze valse vrienden kunnen rekenen. Deze discussie is van groot belang als we *"aan de gehele klasse, aan al de medearbeiders willen duidelijk maken dat er binnen het kapitalisme voor hen geen toekomst is en dat zij alleen door de strijd, niet als vakbond maar als klasse-eenheid, de overwinning kunnen behalen"* (A. Pannekoek, 1936). We roepen alle strijdbare krachten op hierover de discussie aan te gaan.

De vakbondsorganisaties hebben geen andere functie dan de kapitalistische sociale orde overeind te houden en de aanvallen van regering en patronaat door te drukken. Ondanks hun 'radicale' praatjes, kunnen zij alleen maar ons blijven te verdelen, ons te verzwakken om elke 'uitbarsting' te voorkomen en ons te doen instemmen voor een werkhervatting, zonder dat er iets bereikt is. Dankzij de vakbonden blijft de heersende klasse in staat steeds harder terug te slaan en de werkenden te laten opdraaien voor de onoverkomelijke crisis van het kapitalisme. ■

Jos&Sofiane / April 2012

Lees ook online op Internationalism.org

•Anton Pannekoek: Zijn onmiskenbare betekenis voor de historische strijd van het proletariaat.
•Kommunistische Linkerzijde en internationalistisch anarchisme (deel I, II en III, debat)
•De arbeidersklasse is een klasse van migranten

IKS-online - Januari 2012
•Internationalistisch anarchisme en linkskommunisme. Zonder pedanterie de bestaande meningsverschillen tegemoet treden.
IKS-online - Februari 2012
•Open Brief: aan 'de gelegenheidsgroep' ter voorbereiding van een Europese Dag van Actie tegen het Kapitalisme
•Rapport over de situatie in Nederland (conferentie december 2011)
IKS-online - Maart 2012
•Verklaring voor een revolutionaire organisatie, Birov Belgrado (2011)
IKS-online - April 2012
•Uitnodiging discussiecyclus: 3 avonden over de crisis
•Van verontwaardiging tot hoop.
Balans van de Indignados en Occupybewegingen 2011

DRAMA'S IN TOULOUSE EN MONTAUBAN

Symptomen van de barbaarse doodstrijd van de kapitalistische maatschappij

De moorden die op 11, 15 en 19 maart begaan werden in Toulouse en Montauban, en ook de gevolgen ervan, illustreren op treffende wijze de barbaarsheid waarin de wereld vandaag wegzinkt.

Volgens president Sarkozy was Mohamed Merah, de jonge inwoner van Toulouse, die deze misdaden begaan heeft, en die door de RAID geëxecuteerd werd, een 'monster'. Die bewering roept op zijn minst twee vragen op:

- Wat is een 'monster'?

- Hoe kon de maatschappij een dergelijk 'monster' voortbrengen?

'Goede monsters' en 'slechte monsters'

Als het koelbloedig doden van volmaakt onschuldige – en bovendien onbekende – mensen een mens in een 'monster' verandert, dan wordt de planeet door 'monsters' geregeerd, want een groot aantal staatshoofden van deze wereld heeft dergelijke misdaden begaan. En we hebben het niet alleen over enkele 'bloedige dictators' uit het verleden zoals Stalin of Hitler, of van vandaag zoals Kadhafi en Assad. Wat te denken van Winston Churchill, de 'Grote Meneer' van de Tweede Wereldoorlog die bevel gaf tot het bombarderen van de Duitse steden Hamburg (in de zomer van 1943) en Dresden (13-15 februari 1945), bombardementen waarbij tientallen tot honderdduizenden burgerdoden vielen, waarvan de helft vrouwen en 12% van de kinderen? Wat te denken van Harry Truman, de president van de Amerikaanse 'grote democratie', die in augustus 1945 het bevel gaf tot het werpen van de atoombommen op Hiroshima en Nagasaki in Japan waarbij vele honderdduizenden burgerdoden vielen, opnieuw voor het merendeel vrouwen en kinderen? Die doden waren geen 'zijdelingse' slachtoffers van operaties, die tegen militaire doelen gericht waren. De bombardementen hadden uitdrukkelijk burgers als doelwit en richtten zich in het geval van Duitsland met name op de bewoners van volkswijken.

Vandaag vergoelijken de leiders van de 'democratische' landen voortdurend alle bombardementen die de burgerbevolking treffen, of het nu in Irak is, in Afghanistan, in Gaza of op talloze andere plaatsen.

Om de politieke en militaire leiders vrij te pleiten, horen we dat al deze misdaden de prijs zijn die betaald moet worden om de oorlog tegen de 'krachten van het kwaad' te winnen. Zelfs vergeldingsacties tegen de burgerbevolking wordt op die manier gerechtvaardigd: de wraakacties hebben tot doel de vijand te 'ontmoedigen' en 'af te schrikken'. Dat is precies hetzelfde als wat Mohamed Merah zou hebben verklaard, als we de politiemannen mogen geloven die vóór zijn executie met hem gesproken hebben. Door de militairen aan te vallen, wilde hij zijn 'broeders in Afghanistan' wreken; door de kinderen van de joodse school aan te vallen, wilde hij 'de kinderen van Gaza wreken', die het slachtoffer zijn van Israëlische bombardementen.

Maar misschien is het feit, dat hijzelf de trekker heeft overgehaald die hen de dood injoeg, wat Mohamed Merah tot een monster maakte Het is waar dat de leiders, die opdracht geven tot moordpartijen, zelf niet rechtstreeks in contact komen met hun slachtoffers: Churchill heeft de bomhendels boven de Duitse steden niet bediend en heeft de vrouwen en kinderen niet kunnen zien lijden en sterven die erdoor gedood werden. Maar dat was net zozeer het geval met Hitler en Stalin die – terecht – als kwaadaardige misdadigers beschouwd worden. Bovendien worden de soldaten, die op het terrein ongewapende burgers vermoorden, of dat nu op bevel van hogerhand plaatsvindt of gebeurt uit haat, die men in hun hoofden gezaaid heeft, zelden als 'monsters' omschreven. Vaak worden ze vereerd met medailles en soms worden ze als 'helden' beschouwd.

Of het nu de leiders van staten zijn of eenvoudig gewone burgers, die in een oorlog gemobiliseerd worden, de wereld wordt vandaag overstelpt door 'monsters' en die zijn in de eerste plaats het product van een maatschappij, die in feite zelf 'monsterlijk' is.

De tragische levensweg van Mohamed Merah illustreert dat op treffende wijze.

Hoe men een 'monster' wordt

Mohamed Merah was een jongeman van Maghrebijnse afkomst, die door zijn alleenstaande moeder opgevoed werd, wiens schoolopleiding op een mislukking uitgedraaid is en die, toen hij nog minderjarig was, een aantal misdaden heeft begaan tegen het gewoonterecht, wat hem in de gevangenis bracht. Hij was verschillende keren werkloos en probeerde bij het leger te gaan, wat hem, vanwege zijn strafregister, geweigerd werd. In dezelfde periode begon hij zich te interesseren voor het radicale islamisme, blijkbaar onder invloed van zijn oudere broer.

Dat is een uiterst klassiek patroon, dat vandaag door vele jongeren gevolgd wordt. Het klopt dat al die jongeren niet eindigen in de huid van een moordenaar. Mohamed Merah was bijzonder kwetsbaar, wat mag blijken uit zijn zelfmoordpoging, toen hij in de gevangenis zat,en het feit dat hij een tijd in een psychiatrische instelling verbleef. Maar het is kenmerkend dat Mohamed Merah –zoals blijkt uit pogingen om op internet forums op te zetten ter verering van hem – nu onder de talrijke jongeren uit de voorsteden als een 'held' beschouwd wordt, net zoals de terroristen die zich met een bom op publieke plaatsen in Israël, Irak of Londen hebben opgeblazen. Het afglijden naar een extremistische en gewelddadige islam treft vooral de landen met een moslimbevolking, en daar kan ze zelfs een massaal karakter kan aannemen, zoals bijvoorbeeld blijkt uit het succes van Hamas in Gaza. Onder de jongeren, die geboren zijn in Frankrijk (of in andere landen van Europa), komt het terrorisme gedeeltelijk voort uit dezelfde omstandigheden: revolte tegen onrecht, wanhoop en het gevoel buitengesloten te zijn. De 'terroristen' in Gaza worden geronseld onder de jongeren van een bevolking, die al tientallen jaren in ellende en werkloosheid leeft, die de kolonisatie door de staat Israël ondergaat, en regelmatig bombardementen van die staat te verduren krijgt, zonder het minste uitzicht op een verbetering. *"Religie"*, schreef Marx al in de 19e eeuw, *"is de zucht van het schepsel dat overstelpt wordt met tegenspoed. Ze is het hart van een wereld zonder hart, net zoals ze de geest is in een wereld zonder geest. Ze is de opium van het volk."* Geconfronteerd met een ondraaglijk heden en de afwezigheid van een toekomst, vinden volkeren geen andere troost en hoop dan een vlucht in het geloof, dat het paradijs belooft na de dood. Omdat ze op het irrationele inspelen (omdat ze steunen op geloof en niet op rationeel denken), vormen religies een goede voedingsbodem voor het fanatisme, dat wil zeggen: het radicaal verwerpen van de rede. Wanneer ze het ingrediënt 'heilige oorlog' tegen de 'ongelovigen' aangrijpen als middel om een plaats in het paradijs te winnen (zoals het geval is bij de islam, maar ook bij het christendom) en, behalve de ellende en de wanhoop, ook de vernedering dagelijkse kost is, staan ze klaar om zich om te bekeren tot een rechtvaardiging van de 'hemel' van het geweld, het terrorisme en de moordpartijen.

In de herfst van 2005 was de vlaag van geweld, die de Franse voorsteden teisterde, een symptoom van het grote onbehagen en de wanhoop die een jeugd trof die steeds massaler het slachtoffer was van werkloosheid en een uitzichtloze toekomst. Het was vooral de ellende van een jeugd die zijn oorsprong had inde immigratie uit de Maghreb en Afrika bezuiden de Sahara. Deze jongeren ondergaan een 'dubbele straf': bovenop de uitsluiting tengevolge van de werkloosheid komt nog eens de uitsluiting die gebonden is aan de huidskleur of de naam. Als ze even bekwaam zijn, zullen Jef en Marie toch meer kans maken op de arbeidsmarkt dan Youssef en Mariam, vooral als die laatste de hoofddoek draagt, zoals haar familie vereist.

In deze context kan de 'terugtrekking op de eigen identiteit' of het 'communautarisme', zoals het door sociologen genoemd wordt, enkel maar toenemen, een isolationisme dat in de religie zijn voornaamste bindmiddel vindt. En een dergelijk communautarisme, met name in zijn meest xenofobe en gewelddadige vormen, wordt nog aangewakkerd door de internationale situatie, waarin de staat Israël (en dus 'de jood') de 'vijand' bij uitstek vormt.

De wortels van het anti-judaïsme

Volgens de informatie, die de politie verstrekte, 'trok' Mohamed Merah zich op 19 maart terug in een joodse school, waar hij drie kinderen en een onderwijzer doodde, omdat hij geen militair vond om te doden. Deze barbaarse daad is maar het topje van de ijsberg van een sterk anti-joods gevoel, dat vandaag bij een groot aantal moslims leeft.

Nochtans is het anti-judaïsme historisch gezien niet iets 'speciaals' van de islam, integendeel. In de middeleeuwen was de situatie van de joden veel benijdenswaardiger in de landen die door de islam gedomineerd werden dan in de landen waar het christendom heerste. In het christelijke westen waren de vervolgingen gericht op de joden (aangeklaagd als 'moordenaars van Jesus') die in periodes van hongersnood, epidemieën of politieke strubbelingen aangewezen werden als de zondebokken, terwijl er tegelijkertijd goede betrekkingen en samenwerking bestond tussen joden en moslims in de landen van het Arabisch-Islamitisch Rijk. In Cordoba, hoofdstad van Al-Andalus (in het moslimse Andalusië), werden posten als diplomaat en professor aan de universiteit bekleed door joden. In Spanje werden de eerste massale jodenvervolgingen georganiseerd door de 'katholieke koningen' die bij de 'herovering' in 1492 tegelijk de moslims verjoegen. Daarna was de situatie van de joden ten zuiden de Middellandse Zee veel beter dan in de christelijke landen, katholiek of orthodox. Het woord 'ghetto' is van Italiaanse oorsprong (16e eeuw), het woord 'pogrom' is van Russische oorsprong (19e eeuw). Het zionisme kwam tot ontwikkeling in Europa, in antwoord op de pogroms in Oost-Europa en de golf van antisemitisme welke verbonden was met de 'Dreyfus-affaire' in Frankrijk, en niet in de Maghreb of het Nabije Oosten. Deze bovengenoemde ideologie, ontstond aan het einde van de 19e eeuw en de staat de terugkeer voor van de joden naar en de schepping van een confessionele staat op het grondgebied van het bijbelse Palestina, dat vooral door moslims werd bewoond. De oprichting na de Eerste Wereldoorlog van een 'Joods nationaal tehuis' onder Brits mandaat, waarheen talloze slachtoffers van de vervolgingen van de nazi's in de jaren 1930 emigreerden, markeert het begin aan van de tegenstelling tussen joden en moslims. Maar het is vooral de oprichting van de staat Israël, bestemd om de honderdduizenden overlevenden te herbergen van de 'Shoah', die alles verloren hebben, die de vijandigheid van vele moslims tegen de joden zal voeden en aanwakkeren, met name door het vertrek van 750.000 arabieren naar vluchtelingenkampen. De verschillende oorlogen tussen Israël en de Arabische landen, of de vestiging van de kolonies in de gebieden, die door Israël bezet worden, zullen de situatie niet natuurlijk verbeteren, evenmin als de propaganda van de regeringen van de regio die de koloniale politiek van Israël als een uitstekend middel beschouwen om de woede af te leiden van de bevolking, die ook door hen in ellende en onderdrukking gehouden wordt. Net zo gaat het met de retorische of gewapende 'kruistochten' van de Amerikaanse leiders en hun Westerse en Israëlische bondgenoten tegen (of in) de moslimlanden (Irak, Iran, Afghanistan), in naam van de strijd tegen het 'islamitisch terrorisme'.

Ontstaan uit de barbaarse geschiedenis van de 20e eeuw, en bovendien in het hart van een gebied dat uit strategisch en uit economisch oogpunt van levensbelang, is de staat Israël en zijn beleid veroordeeld om eindeloos de spanningen in het Midden-Oosten en de jodenhaat bij de moslims aan te wakkeren.

Welke perspectieven

Mohamed Merah is dood, zijn lichaam is doorboord met kogels, maar de oorzaken, die aan de basis liggen van zijn tragische levensweg, zijn nog lang niet verdwenen. Met de verdieping van de crisis van een kapitalistisch systeem in doodsnood, met de onhoudbare toename van de werkloosheid, de instabiliteit en de uitsluiting, vooral onder de jongeren, zullen de wanhoop, de haat, evenals het religieuze fanatisme doen toenemen, die goede mogelijkheden geven tot rekrutering voor kleine caïds van de drugs of voor de 'jihad'. Het enige tegengif tegen dat barbaarse afglijden, ligt in de massale en bewuste ontwikkeling van de proletarische strijd die de jongeren een echte identiteit geeft, de klasse-identiteit, een echte gemeenschap, die van de uitgebuiten, en niet die van de 'gelovigen', een echte solidariteit, die zich ontwikkelt in de strijd tegen de uitbuiting van arbeiders en werklozen van alle rassen, nationaliteiten en religies, tegen een geduchte vijand om te bestrijden en te verslaan; niet 'de jood', maar het kapitalisme. En het is diezelfde arbeidersstrijd, die er als enige in kan slagen het Midden-Oosten te bevrijden van de staat van permanente oorlog, openlijk of verkapt, waarin het zich bevindt, wanneer joodse en moslim-arbeiders, aan beide kanten van de 'Muur van de Schande', of binnen die muur, zullen begrijpen dat ze dezelfde belangen hebben en dat ze solidair moeten zijn tegen de uitbuiting. Arbeidersstrijd die, naarmate zij zich in alle landen ontwikkelt, steeds meer zal steeds meer moeten gaan leiden tot het begrijp en ter hand nemen van omverwerping van het kapitalisme en de instelling van een kommunistische samenleving: het enige vooruitzicht is dat de mensheid van de barbaarsheid kan redden ■

Fabienne / 2012.03.29

DAG VAN BETOGINGEN IN INDIA

Algemene staking of syndicale blusoperatie?

Op 28 februari 2012 werd in India een stakingsdag gehouden waartoe opgeroepen werd door 11 nationale vakbondscentrales (het was de eerste keer sinds de onafhankelijkheid van het land dat zij samen optraden) en 50.000 kleine vakbonden, die 100 miljoen arbeiders uit heel het land vertegenwoordigen. Ze betrof talrijke sectoren, met name de bankbedienden, de arbeiders van de post en het openbaar vervoer, het onderwijzend personeel, de havenarbeiders... Deze mobilisatie werd begroet als een van de meest massale stakingen ter wereld tot op heden.

Het feit dat miljoenen arbeiders op de been gekomen zijn bewijst dat, ondanks alle praatjes over de Indiase economische 'boom', die niet als dusdanig aangevoeld wordt door de arbeidersklasse. De telefonische call-centers en de industrie verbonden aan de informatica in India zijn bijvoorbeeld voor 70% afhankelijk van Amerikaanse bedrijven en hebben zwaar te lijden onder het gewicht van de economische crisis. Hetzelfde geldt in een hele reeks sectoren. De Indiase economie staat niet buiten de rest van de wereldeconomie en haar crisis.

Ook in India groeit de woede onder de arbeiders. Daarom zijn de vakbonden overeen gekomen om samen tot staking op te roepen... om samen verenigd het hoofd te bieden aan... de arbeidersklasse! Welke andere betekenis zouden we kunnen geven aan die plotselinge eensgezindheid van de vakorganisaties, zij die in het verleden, bij iedere vorige mobilisaties tegen de regeringsmaatregelen, steeds systematisch de verdeeldheid georganiseerd hebben?

Verre van aan te tonen dat de bourgeoisie de arbeiders vandaag zonder ophouden aanvalt, vanwege haar zieke en verrottende systeem, proberen de vakbonden integendeel te doen geloven dat we eigenlijk vertrouwen moeten hebben in dit systeem en dat de bourgeoisie al onze wensen kan vervullen, als ze dat zou willen. Het bewijs daarvan is de cocktail van eisen die door de vakbonden gesteld worden, met name die van de invoering een nationaal minimumloon, van stabiele banen voor 50 miljoen arbeiders met een precaire job, van maatregelen van de regering om de inflatie in toom te houden (die bedroeg dan ook 9% bedroeg in het grootste deel van de laatste twee jaar), van verbetering van de sociale zekerheid zoals pensioenen voor alle arbeiders, van een versterking van het arbeidsrecht zoals het recht op vereniging in vakbonden en van het stopzetten van de privatisering van staatsbedrijven. Die eisen van de vakbonden steunen allemaal op de veronderstelling dat de regering in staat is in te gaan op de noden van de uitgebuite klassen. Zo verspreiden ze de leugen dat ze de inflatie kan verminderen, of dat, gevolg gevend aan de oproep de overheidsdiensten te verdedigen, de uitverkoop van hele delen van de openbare sector aan de privésector op een of andere manier voordelig zou zijn voor de arbeidersklasse.

Een zeer selectieve 'eenheidsstaking'

De vakbonden hebben niet hun leden niet konsewent gevraagd zich bij de staking aan te sluiten. Meer dan anderhalf miljoen spoorwegarbeiders en vele andere werkers, waarvan de meesten lid zijn van die vakbond, werden niet opgeroepen om te staken. In de meeste industriezones, in honderden kleine en grote steden over heel India, bleven miljoenen arbeiders in de priv?sector aan het werk en riepen hun vakbonden hen niet op tot staking, terwijl de arbeiders uit de openbare sector staakten. Terwijl ze opriepen tot een 'algemene staking', zijn de vakbonden er niet vies van dat miljoenen leden die dag, zoals gewoonlijk, aan het werk gaan.

Zelfs in sectoren waar de vakbonden tot staking opriepen, bestond hun houding er eerder in op te roepen tot een soort 'afwezigheidsstaking'. Vele arbeiders hebben gestaakt door gewoon thuis te blijven. De vakbonden hebben niet veel moeite gedaan om hen samen de straat op te krijgen en betogingen te organiseren. Evenmin om de miljoenen arbeiders van de privésector, die lid zijn van de stakende nationale vakbonden, bij de staking te betrekken. Deze manoeuvre moet in verband gebracht worden met het feit dat de arbeiders in de privésector recent, en al een hele tijd, veel strijdlustiger waren en minder respect toonden voor de wet van de bourgeoisie. In de industriezones zoals Gurgaon en in de autosector bij Chennai, waar recent belangrijke strijd plaatsvond, zoals bij Maruti in Gurgaon en Hyundai bij Chennai, hebben de arbeiders zich niet bij deze staking aangesloten

Waarom riepen de vakbonden op tot deze staking?

Het is duidelijk dat de vakbonden deze staking niet gebruikt hebben om de arbeiders te mobiliseren, om hen op straat te brengen en zich te verenigen. Ze hebben haar gebruikt als een ritueel, als een middel om wat stoom af te laten, om de arbeiders te verdelen, om hen aan te zetten tot passiviteit en hen te demobiliseren. Thuis tv zitten kijken, dat versterkt de eenheid en het bewustzijn van de arbeiders niet. Dat versterkt enkel het gevoel van isolement, van gelatenheid en het gevoel een kans gemist te hebben. Als dat de houding is, waarom hebben de vakbonden dan tot staking opgeroepen? Wat heeft hen tot eensgezindheid kunnen brengen, de BMS (1) met zijn meer dan 6 miljoen leden inbegrepen? Om dat te begrijpen moeten we zien wat de werkelijke economische en sociale toestand is, en wat er binnen de arbeidersklasse in India gebeurt.

De achteruitgang van de levensomstandigheden van de arbeiders

Ondanks alle grote woorden over de economische 'boom', is de economische situatie er de laatste jaren op achteruitgegaan. Zoals overal is de economie in crisis. Volgens de statistieken van de regering is de jaarlijkse groeivoet teruggevallen van 9% naar ongeveer 6%. Vele industrieën werden hard getroffen zoals die in de sector van de informatica, de textiel, de diamantverwerking, de consumptiegoederen, de infrastructuur, de private elektriciteitsbedrijven, het luchtvervoer. Dat heeft geleid tot een intensifiëring van de aanvallen op de arbeidersklasse. De inflatie hangt sinds meer dan twee jaar rond de 10%. De inflatie voor voedingswaren en voor middelen voor andere basisbehoeften ligt nog een stuk hoger, en bereikt soms de 16%. De arbeidersklasse zinkt weg in de ellende.

De ontwikkeling van de klassestrijd

In deze omstandigheden van verslechterde levens- en werkomstandigheden is de arbeidersklasse weer de weg van de klassestrijd opgegaan. Sinds 2005 zien we een gestage toename van de klassestrijd in geheel India, waaruit duidelijk blijkt dat ze zich inschrijft in de huidige ontwikkeling van de klassestrijd op wereldvlak. Vooral in de jaren 2010 en 2011 waren er talrijke stakingen in vele sectoren waarbij duizenden arbeiders hebben deelgenomen aan fabrieksbezettingen, wilde stakingen en protestbijeenkomsten. Enkele van deze stakingen waren zeer belangrijk, met name in de autosector zoals die van de arbeiders van Honda Motor Cycle in 2010 in Gurgaon en die van Hyundai Motos in Chennai in 2011, waarbij de arbeiders het werk verschillende keren neergelegd hebben tegen de werkonzekerheid en andere aanvallen door de bazen en waarbij ze blijk gaven van een grote strijdwil en vastbeslotenheid in de botsingen met het repressieapparaat van de ondernemers. Recentelijk, tussen juni en oktober 2011, zijn de arbeiders in de autosector opnieuw op eigen initiatief, zonder vakbondsordewoorden af te wachten, in beweging gekomen en dat ging gepaard met een sterke tendens tot solidariteit en de wil de strijd naar andere bedrijven uit te breiden. Ze drukten ook de tendens uit tot zelforganisatie en de organisatie van algemene vergaderingen, zoals tijdens de stakingen bij Maruti-Suzuki in Manesar, een nieuwe stad die verbonden is met de industrie-boom in de streek van Delhi, waarbij de arbeiders de fabriek bezet hebben tegen het advies van 'hun' vakbond in. Na de onderhandelingen, die begin oktober door de vakbond gevoerd werden, konden 1200 arbeiders, die een contract hadden, niet terug aan het werk. Daarop zijn 3500 arbeiders, om hun solidariteit te tonen, weer terug in staking gegaan en hebben het autoassemblagebedrijf bezet. Dat mobiliseerde 8000 arbeiders in andere solidariteitsacties in een dozijn andere bedrijven in de regio. Het leidde ook tot bijeenkomsten en de vorming van algemene vergaderingen om te verhinderen dat de vakbonden de strijd zouden saboteren.

Het herontdekken van de algemene vergadering als de meest geschikte vorm om de strijd uit te breiden en om idee?n uit te wisselen op zo breed mogelijke schaal, betekent een formidabele stap vooruit voor de klassestrijd. De algemene vergaderingen bij Maruti-Suzuki on Manesar stonden open voor iedereen en moedigde elkeen aan deel te nemen aan de overdenking van de richting en de doeleinden van de strijd.

Naast deze strijdgolf, die langzaam aanzwelt, heeft de strijd die zich afspeelde in het Midden-Oosten, in Griekenland, in Groot-Brittannië, het geheel van de 'Occupy'-beweging zijn weerklank gehad in de arbeidersklasse in India.

De angst van de bourgeoisie voor het besmettelijk karakter van de klassestrijd

Op het moment van de gewelddadige confrontatie bij de motorfabriek Honda en tijdens de herhaalde stakingen bij Maruti-Suzuki, konden we duidelijke uitingen zien van een zekere angst bij de bourgeoisie. Telkens merkten de media op dat de stakingen zich zouden kunnen uitbreiden, andere autobedrijven in Gurgaon bij de acties zouden kunnen betrekken en de hele regio kunnen verlammen. Dat was geen speculatie. Terwijl de voornaamste stakingen slechts enkele fabrieken troffen, kwamen andere arbeiders naar de poorten van de stakende bedrijven. Er waren gemeenschappelijke arbeidersbetogingen en zelfs een staking in het gehele industriegebied van Gurgaon. De provinciale regering zelf maakte zich ernstige zorgen over de uitbreiding van de staking. De Eerste Minister en de Minister van Arbeid van Haryana hebben, op aanraden van de Eerste Minister en de Minister van Arbeid van de Unie, de ondernemers van de bedrijven en de vakbonden samengebracht om de staking te verstikken.

Zoals de rest van de bourgeoisie maken de vakbonden zich nog grotere zorgen over een mogelijk verlies van controle over de arbeiders, als de strijdwil blijft stijgen. Dat was ook zeer duidelijk bij de stakingen bij Maruti in 2011, toen de arbeiders acties voerden die duidelijk ingingen tegen wat de leidingen van de vakbonden wilden. Die angst heeft de vakbonden ertoe gebracht te doen alsof ze actief zijn. Ze hebben opgeroepen tot een aantal rituele stakingen, een staking van de bankbedienden in november 2011 inbegrepen. De huidige staking, die zonder twijfel een uiting is van de groeiende woede en strijdwil binnen de arbeidersklasse, is ook een van de recentste pogingen van de vakbonden om die laatste te beknotten en te kanaliseren.

Onze strijd in eigen handen nemen

De arbeiders moeten inzien dat een rituele stakingsdag en rustig thuis blijven ons niet vooruit helpt. Evenmin als samenkomen in een park om te luisteren naar de redevoering van vakbondsleiders en leden van parlementaire partijen. De bazen en hun regering vallen ons aan omdat het kapitalisme in crisis verkeert en ze geen andere keus hebben. We moeten begrijpen dat alle arbeiders aangevallen worden. Passief en van elkaar geïsoleerd blijven zal de bazen er niet van weerhouden hun aanvallen tegen de arbeiders op te drijven. De arbeiders moeten die gelegenheden gebruiken om de straat op te gaan, bijeen te komen, te discussiëren met andere arbeiders. Ze moeten de strijd in eigen handen nemen. Dat zal niet onmiddellijk leiden tot een oplossing van de problemen die de arbeiders ondervinden, maar zal een waarachtige ontwikkeling van de strijd mogelijk maken. Het zal ons helpen onze strijd te ontwikkelen tegen het kapitalistische systeem en te ijveren voor de vernietiging ervan. Zoals degenen zeiden die in februari 2012 de rechtsfaculteit in Athene bezetten: ***"Om ons te bevrijden van de huidige crisis, moeten wij de kapitalistische economie vernietigen!"*** ■

Op basis van twee artikels, verschenen in Communist Internationalist, , Orgaan van de IKS in India (maart 2012)

(1) Bharatiya Mazdoor Sangh (Indiase arbeidersbond)

vervolg van p. 1

DE GRUWEL VAN EEN IMPERIALISTISCH SLAGVELD

Wie is verantwoordelijk voor deze verschrikkingen? Wie leidt de dodelijke hand van de militairen en de huurlingen?

De barbaarsheid van het Syrische regime hoeft niet langer bewezen te worden. De kliek, die aan de macht is, zal voor geen enkele wandaad, voor geen enkel bloedbad terugdeinzen, om zich te handhaven aan het hoofd van de staat en zo haar voorrechten te behouden. Maar wat is dan dat 'Vrije Syrische leger', dat zich aan het hoofd van het 'volksprotest' heeft geplaatst? Een andere kliek van moordenaars! Het VSL beweert te vechten voor de bevrijding van het volk, maar het is slechts de gewapende arm van een concurrerende burgerlijke fractie, die staat tegenover die van Al-Assad. En daarin schuilt nu het grote drama van de betogers. Diegenen die willen vechten tegen hun ondraaglijke levensomstandigheden, tegen de ellende, tegen de uitbuiting, zitten tussen hamer en aambeeld en zij worden verpletterd, gemarteld, en afgeslacht….

In Syrië staan de uitgebuitenen te zwak om een zelfstandige strijd te ontwikkelen. En zo werd hun woede onmiddellijk afgeleid en gebruikt door verschillende burgerlijke klieken van het land. De betogers zijn tot kanonnenvoer geworden, opgetrommeld voor een oorlog die niet die niet de hunne is, voor belangen die niet de hunne zijn, net zoals dat enkele maanden geleden in Libië het geval was.

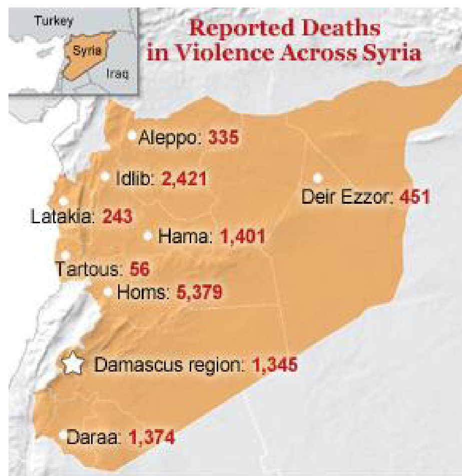
Zo doet het VSL niet onder voor de bloeddorstige aard van het Syrische regime, dat aan de macht is. Begin februari heeft het onder andere gedreigd om Damascus en alle commandoposten van het regime en de getrouwe districten te bombarderen. Het VSL vroeg aan de bevolking om uit de buurt van deze doelwitten te blijven, maar wist dat dit onmogelijk was. De inwoners van Damascus restte geen andere keuze dan zich, geterroriseerd, te verstoppen in kelders of in ondergrondse tunnels, als mollen of ratten, naar het evenbeeld van hun uitgebuite broeders in Homs.

Maar de Syrische bourgeoisie is niet als enige verantwoordelijk voor deze slachtingen. De internationale medeplichtigen zijn zo talrijk als er zetels zijn in de VN. Ammar Al-Wawi, één van de commandanten van het VSL, beschuldigt rechtstreeks Rusland en bepaalde buurlanden, zoals Libanon en Iran, vanwege hun inmenging, en onrechtstreeks de Arabische Liga en de internationale gemeenschap vanwege van hun passiviteit. Waarmee Assad het groene licht gegeven wordt om het volk af te slachten. Wat een ontdekking!

■ China en Rusland verdedigen het Syrische regime openlijk en politiek. Samen met Iran bevoorraadt Rusland dit regime van wapens. En het is vrij aannemelijk dat de strijdkrachten van deze landen, onder welke benaming dan ook, direct op het terrein tussenkomen. Voor de kapitalistische grootmachten zijn doden niet in tel, noch het menselijke lijden dat wordt veroorzaakt in de verdediging van hun smerige imperialistische belangen.

■ Iran oefent via Syrië een groot deel van zijn heerschappij uit over het Nabije en het Midden-Oosten. Om die reden ondersteunt deze staat uit alle macht, en zelfs via directe militaire tussenkomst ter plaatse het Syrische regime. En de 'grote democratische landen' die vandaag, met de hand op het hart en met krokodillentranen, uitroepen dat de repressie tegen de betogers door het leger van Bachar Al-Assad ondraaglijk is, betonen geen enkel werkelijk medeleven met de families in rouw, omdat voor hen enkel de verzwakking van Iran telt, door Syrië van hen afhankelijk te maken. Maar daar gaat het om een gevaarlijk bastion, want Iran is niet Irak. Iran is een land met meer dan 70 miljoen inwoners, met een talrijk en goed uitgerust leger. En vooral met een hinderlijke macht, die heel wat belangrijker is dan die van Syrië. Als men Iran de doortocht te beletten om de olie door de straat van Ormuz te vervoeren, wat voor economische ramp zou dat worden? Elke directe aanval op Iran zou een oncontroleerbare chaos veroorzaken. Rode nachten, zoals in Homs, zouden zich uitbreiden over de hele regio.

Syrië op de rand van de veralgemeende imperialistische oorlog

Elke dag nemen de spanningen toe tussen Iran en een groot aantal imperialistische landen in de wereld: de Verenigde Staten, Groot-Brittannië, Frankrijk (1), Saoedi-Arabië, Israël, enz. De oorlog dreigt, maar breekt op dit moment nog niet uit. (2) In afwachting daarvan, en bijna mechanisch, laat de oorlogsdreiging zich meer en meer horen in de richting van Syrië, nog vergroot door het veto van China en Rusland in de VN over een voorstel van resolutie ter veroordeling van de repressie door het regime van Bachar Al-Assad. Alle imperialistische aasgieren grijpen dit schandelijke voorwendsel en de onmenselijkheid van het Syrische regime aan, om zich op een totale oorlog in dit land voor te bereiden. In de eerste plaats door de inmenging van een Russisch medium de 'Stem van Rusland', die een uitzending van de Iraanse openbare omroep 'Pess TV' overneemt, waarin naar voren wordt gebracht dat Turkije bereid zou zijn om, met Amerikaanse steun, Syrië aan te vallen. Voor dat doel zou de Turkse staat troepen en materieel samentrekken aan de Syrische grens. Sindsdien is deze informatie overgenomen door alle westerse media. Aan de overkant, in Syrië, zijn er ballistische grondraketten, van Russische makelij, gebruikt aan de grens met Irak en Turkije, in de streken van Kamechi en van Deir Ezzor. Dit volgde op een bijeenkomst gehouden in Ankara in november, die aanleiding gaf tot een reeks afspraken. De gezant van Qatar heeft aan de Turkse Eerste Minister Erdogan, aangeboden om de hele militaire operatie tegen president Assad vanaf Turks grondgebied, te financieren (3). Bijeenkomsten waaraan ook de Libanese en Syrische oppositie hebben deelgenomen. Deze voorbereidingen hebben Iran en Rusland ertoe aangezet om de stem te verheffen en nauwelijks verholen dreigingen te uiten in de richting van Turkije. Momenteel heeft de Syrische Nationale Raad (SNR), die volgens de burgerlijke pers de meerderheid van de oppositie in dit land, groepeert, laten weten dat zij niet vraagt om wat voor militaire tussenkomst van buiten dan ook op Syrisch grondgebied. Het is zonder enige twijfel deze weigering die de gewapende arm van Turkije nu nog verlamt en eventueel ook die van de Israëlische staat. De NSR trekt zich, net zoals de andere burgerlijke fractie die er bij betrokken zijn, niets aan van het menselijk leed, dat veroorzaakt wordt door een totale oorlog op Syrisch grondgebied. Het enige wat zij vreest is, heel eenvoudig, de weinige macht die zij op dit ogenblik heeft, te zullen verliezen in het geval zich een groot conflict zou gaan voordoen.

De verschrikkingen die wij elke dag voorgeschoteld krijgen op TV of in de krantenkoppen van de burgerlijke pers zijn dramatisch echt. Als de heersende klasse ons dat allemaal breed uitgesmeerd toont, is dat niet uit medeleven, noch uit menselijkheid. Het dient om ons ideologisch voor te bereiden op deze steeds bloediger en steeds massalere militaire tussenkomsten. In de volkerenmoord, die aan de gang is, zijn Bachar Al-Assad en zijn kliek niet de enige beulen. De beul van de mensheid is het wegkwijnende kapitalistische systeem dat barbaarsheid en imperialistische slachtingen teweegbrengt, zoals donderwolken een onweer in zich dragen ■

Tino / 16.02.2012

(1) Begin maart bevestigde de Syrische staatstelevisie dat het leger 18 Franse agenten in Homs en een 19e in Azouz gevangen had genomen. Deze melding betekende dat de – voorzichtige - onderhandelingen tussen Parijs en Damascus zijn mislukt en dat Syrië besloten heeft de druk op Frankrijk te verhogen door de affaire openbaar te maken.

(2) De Verenigde Staten hebben in de loop van maart 'intensieve gesprekken' gevoerd met India, China and Turkije om deze landen 'aan te sporen' om de olietoevoer uit Iran stop te zetten. Maar dat gaat niet zonder slag of stoot. Want deze landen zijn terughoudend om af te zien van hun eigen regionale imperialistische aspiraties. Neem bijvoorbeeld Turkije. Een specialist op het vlak van International Betrekkingen, Sol Ozel, van de Kadir Has University op 9 februari verklaarde dat: *"Turkije heeft duidelijk gemaakt dat het niet akkoord is met de sancties tegen Iran is."* (…) *"Het is duidelijke dat Turkije zich verzet om mee te werken, wat de veronderstelling doet rijzen dat Turkije wenst door te gaan met een spel in twee richtingen te spelen, waarbij het zich toenemende mate verbindt aan de VS."* Een belangrijke reden is dat niet alleen de Turkse ondernemingen profiteren van de oliehandel die uit Iran komt, maar ook de Turkse banken. Ze maakt zo'n miljard dollar per maand over aan Teheran. De Hallbank, die door de Turkse staat wordt gecontroleerd, maakt de betaling mogelijk voor de export van Iraanse olie, in het bijzonder in de richting van India.

(3) Rusland en China hebben nog steeds niet ingestemd met een resolutie van de Veiligheidsraad, waarin het optreden van de Syrische regime van Bachar Al-Assad wordt veroordeeld. Ze zijn inmiddels wel schoorvoetend akkoord gegaan met een 'Verklaring van de VN', waarin de vredespoging van Kofi Annan wordt gesteund.

vervolg van p. 8

2011: VAN VERONTWAARDIGING TOT HOOP

door zijn gelijken, wat in hevig contrast staat met het 'normale' in deze maatschappij met haar beklemmend gevoel van hulpeloosheid en kwetsbaarheid.

De debatcultuur belicht de toekomst

Het bewustzijn dat nodig is opdat miljoenen arbeiders de wereld zouden kunnen omvormen, wordt niet verworven door hoorcolleges of een geniale raad van verlichte leiders, het is de vrucht van een strijdervaring die gepaard gaat en wordt geleid door een massaal debat, dat analyseert wat men meemaakt, rekening houdend met het verleden, maar steeds gericht op de toekomst. Zoals een spandoek in Spanje zei: *"Er is geen toekomst zonder revolutie"*.

De debatcultuur uit zich in openlijke discussies die vertrekken vanuit wederzijds respect en waarin aandachtig wordt geluisterd. Ze is niet alleen beginnen rijpen op de vergaderingen, maar ook in haar omgeving: mobiele bibliotheken werden opgezet, ontmoetingen, gesprekken en uitwisselingen werden georganiseerd. Op straten en pleinen werd er een brede waaier van intellectuele activiteiten geïmproviseerd met precaire middelen. En net zoals de vergaderingen was ook dat een aanknoping met een ervaring uit het verleden van de arbeidersbeweging: *"De dorst naar scholing die zo lang werd afgeremd, werd met de revolutie tot een waar delirium. Alleen al uit het Smolny-instituut vertrokken elke dag, gedurende de eerste zes maanden, tonnen literatuur, die via wagens of wagons het land zouden overspoelen. Rusland verslond, onlesbaar, zoals warm zand water opzuigt. En geen groteske romans, vervalste geschiedenis of half godsdienstige werken, maar economische en sociale theorieën, filosofie, werken van Tolsoj, Gogol en Gorki"(3).* Geconfronteerd met de cultuur van deze maatschappij die stuwt tot een strijd voor 'succesverhalen', wat enkel een bron van miljoenen mislukkingen kan zijn, en tegen de vervreemdende en vervalsende stereotypen die de heersende ideologie en haar media ons inhameren, zijn duizenden mensen op zoek gegaan naar een authentieke volkscultuur, gemaakt door en voor henzelf, waarbij werd geprobeerd eigen kritische en onafhankelijke criteria uit te werken. De crisis en haar oorzaken, de rol van het bankwezen, enz. werden uitgebreid bediscussieerd. Er is gepraat over de revolutie, al was het vaak verward en uiteenlopend. Er is gesproken over democratie en dictatuur, samengevat in de volgende twee elkaar aanvullende slogans: *"ze noemen het democratie, maar het is er geen"* en *"het is een dictatuur, maar je ziet ze niet."*

Eerste stappen werden gezet naar het ontluiken van een echte politiek van de meerderheid, verre van de wereld van intriges, leugens en duistere manoeuvres die kenmerkend zijn voor de heersende politiek. Een politiek die alle onderwerpen aansneed die ons aangaan, niet enkel de economie en de politiek, maar ook de vernietiging van het leefmilieu, de ethiek, de cultuur, het onderwijs of de gezondheidszorg.

Het proletariaat bezit de sleutel tot de toekomst

Als al het voorafgaande uit 2011 een begin is van hoop, dan moeten wij toch een heldere en kritische kijk behouden over deze bewegingen, met hun talrijke beperkingen en zwakheden.

Al is een toenemend aantal mensen in de wereld overtuigd dat het kapitalisme een overjarig systeem is, dat *"opdat de mensheid zou leven, het kapitalisme moet sterven"*, is er toch een neiging om het kapitalisme te herleiden tot een handvol 'slechteriken' (inhalige bankiers, gewetenloze dictators), terwijl het een complex netwerk is van sociale verhoudingen, die in zijn geheel moeten worden aangevallen en niet door zich te verliezen in het najagen van zijn veelvoudige uitingen (financiën, speculatie, corruptie van de politieke en economische machten).

Het is meer dan gerechtvaardigd om het geweld te verwerpen dat het kapitalisme uit al zijn poriën zweet (repressie, terreur en terrorisme, morele barbarij), maar dit systeem zal niet worden afgeschaft door een louter vreedzame druk en burgerbeweging. De minderheidsklasse zal niet vrijwillig de macht afstaan. Ze verschanst zich immers in een staat die zich, in haar democratische versie, legitimeert via verkiezingen om de 4 of 5 jaar met partijen die nooit doen wat ze beloven en doen wat ze nooit zeggen. Zo ook de vakbonden die mobiliseren om te demobiliseren en uiteindelijk tekenen wat de heersende klasse hen op tafel voorlegt. Enkel een massale, hardnekkige en volhardende strijd zal aan de uitgebuiten de nodige kracht geven om de onderdrukkingsmiddelen te vernietigen waarop de staat rekent en de dikwijls in Spanje herhaalde kreet om te zetten in werkelijkheid: *"Alle macht aan de vergaderingen!"*

Hoewel de slagzin: *"Wij zijn de 99% tegenover de 1%"*, zo populair bij de Occupy-beweging in de Verenigde Staten, getuigt van een begin van begrip van de bloedige verdelingen in klassen die ons raken, heeft de meerderheid van de deelnemers in deze protestbewegingen zichzelf beschouwd als 'gewone burgers' die wensen erkend te worden binnen een maatschappij van 'vrije en gelijke burgers.'

De maatschappij is echter verdeeld in klassen, een kapitalistische klasse die alles bezit en niets produceert en een uitgebuite klasse – het proletariaat – die alles produceert en steeds minder heeft. De motor van de sociale evolutie is niet het democratische spel van de 'beslissing van een meerderheid van burgers' (dit spel is eerder een masker die de dictatuur van de heersende klasse verdoezelt en wettigt), maar is de klassenstrijd.

De sociale beweging kan enkel in kracht toenemen door zich te scharen rond de voornaamste uitgebuite klasse – het proletariaat – dat collectief de voornaamste rijkdommen produceert en het functioneren van het sociale leven verzekert: fabrieken, ziekenhuizen, scholen, universiteiten, bureaus, havens, openbare werken, de post... In sommige bewegingen in 2011 heeft men zijn kracht kunnen ontwaren: de golf van stakingen die uitbarstte in Egypte en Mubarak tot aftreden dwong. In Oakland (Californië) riepen de 'bezetters' een algemene staking uit, gingen naar de haven en verkregen de actieve steun van de dokwerkers en truckers. In Londen hielden de elektriciens en de bezetters van Saint-Paul gemeenschappelijke acties. In Spanje was er een tendens tot vereniging tussen de vergaderingen op de pleinen en bepaalde sectoren in strijd.

Er is geen tegenstelling tussen de klassenstrijd van het moderne proletariaat en de diepe noden van de sociale lagen die worden uitgezogen door de kapitalistische onderdrukking. De strijd van het proletariaat is geen bijzondere of egoïstische beweging, maar *"de onafhankelijke beweging van de onmetelijke meerderheid ten gunste van de onmetelijke meerderheid"* (Het Communistisch Manifest).

Door op een kritische manier terug te grijpen naar de twee eeuwen van proletarische strijdervaringen, zouden de huidige sociale bewegingen kunnen genieten en leren van de pogingen tot strijd en sociale bevrijding uit het verleden. De weg is lang en bezaaid met enorme hindernissen, waarvan de volgende slogan uit Spanje getuigd: *"ook al gaan we traag, wij gaan ver"*. Door een zo breed mogelijk debat te voeren, zonder beperkingen noch ontmoediging, en zo op een bewuste manier de toekomstige bewegingen voor te bereiden, zullen we kunnen handelen, opdat een hoop werkelijkheid wordt: **een andere maatschappij is mogelijk!** ■

Internationale Kommunistische Stroming / 12.03.2012

(1) Zie: The economic crisis is not a never-ending story. http://en.internationalism.org/internationalreview/201203/4744/editorial-economic-crisis-not-never-ending-story
Samen met de globale crisis van het systeem, toont het ernstige incident in de kerncentrale van Fukushima, in Japan, de enorme gevaren aan waarmee de mensheid wordt geconfronteerd

(2) Het is betekenisvol dat Time Magazine de 'manifestant' (*the protester*) tot 'Man van het jaar' heeft gemaakt. http://www.time.com/time/specials/packages/article/0,28804,2101745_2102132_2102373,00.html

(3) Zie: John Reed, "Tien dagen die de wereld deden wankelen"

DISCUSSIECYCLUS VAN DE IKS

Is het kapitalisme bankroet, waarom? En wat dan wel?

Op dit moment vormt de economische crisis de kern van de bezorgdheid in de maatschappij. Iedereen maakt zich bezorgd over zijn toekomst, die van zijn kinderen, die van zijn gepensioneerde ouders, goede buren, vrienden, collega's,... Bestaat er nog een menswaardige toekomst voor ons of komen we allemaal in de grootste armoede en precariteit terecht?

Is deze situatie te wijten aan inhalige, hebzuchtige bankiers en ratingbureaus? Of aan de onverantwoordelijke regeringen en centrale banken? Indien het antwoord positief is zou het uitbuitingssysteem hervormd kunnen worden. In het andere geval begrijp je dat het kapitalisme geen toekomst heeft en totaal vernietigd moet worden en vervangen door een andere maatschappij. Daarom is deze discussie zo belangrijk om de perspectieven en doelen van de strijd tegen de effecten van de crisis te bepalen.

1e avond: Vrijdag 27 april - 19.30 tot 22.30

Is de crisis tijdelijk **en dus te wijten aan een ontsporing, een onevenwicht in het economisch bestel?**

Wat voor soort crisis is het ? (schuldencrisis, bankencrisis, huizencrisis, eurocrisis, historische crisis van het kapitalistische productiesysteem?)

De vastgoedcrisis is uitgelopen op een open crisis van wereldomvang, een terugval van de economische activiteit die men niet meer meegemaakt had sinds 1929. In Griekenland, Spanje, Italië en Portugal worden ongeziene bezuinigingen opgelegd. Ook in tal van andere Europese landen worden nieuwe aanvallen gepland. Is deze situatie te wijten aan inhalige, hebzuchtige bankiers en ratingbureaus? Of aan de onverantwoordelijke regeringen en centrale banken? Of een zwak Europa?

Marx stelde: *"laten we in de armoede niet slechts de ellende zien"*. De economische crisis is geen fataliteit. Het is geen natuurlijke wetmatigheid. Het is geen lot wat ons overkomt. Het is het gevolg van een systeem dat verstrikt is geraakt in haar eigen tegenspraken: zoals die tussen de productiekrachten en de productieverhoudingen, of anders gezegd: tussen het maatschappelijk karakter van het productieproces en de private toe-eigening van de producten ervan door de kapitalistische eigenaars.

2e avond: Vrijdag 11 mei - 19.30 tot 22.30

Is de crisis plaatselijk **en zijn er dus landen of beleidsvormen die er aan ontsnappen?**

(het "socialistische" China, Korea, Cuba? of de fameuze BRICS landen?)

Brazilië, Rusland, India, China en Zuid-Afrika (de BRICS) hebben in de laatste jaren een opmerkelijk economisch succes laten zien. China in het bijzonder wordt nu beschouwd als de tweede economische macht in de wereld en velen denken dat het de VS spoedig zal onttronen. Deze flamboyante prestatie bracht de economen ertoe hun hoop te stellen op deze groep landen als de nieuwe locomotief voor de wereldeconomie. De opkomst van de BRICS zou leiden tot een meer evenwichtige eerlijkere wereld.

Er is een vleugje déjà-vu wat betreft dit 'economische wonder' gedoe. Argentinië en de Aziatische tijgers in de jaren 1980 en 1990, of meer recent Ierland, Spanje, IJsland werden allen op verschillende momenten voorgesteld als 'economische wonderen'.

Al deze landen dankten deze snelle groei aan de ongebreidelde toename van de schulden. Ze kwamen daarom allemaal aan hetzelfde hachelijke einde: recessie en faillissement.

3e avond: Vrijdag 25 mei - 19.30 tot 22.30

Is de crisis structureel **en op te vangen door hervormingen en regularisaties of door coöperatieven en zelfbeheer?**

Velen erkennen dat de economie in diepe moeilijkheden verkeert. Maar, stellen ze, *"met meer staatscontrole over de financiën, kunnen we een nieuwe economie opbouwen, socialer en meer welvarend"*. Maakt meer staatsinmenging het mogelijk om de economische problemen op te lossen? Huishoudens, ondernemingen, banken en staten gaan gebukt onder de schulden. Wat hebben de staten gedaan? Ze hebben miljarden dollars in de economie gepompt om verdere faillissementen te voorkomen, via nieuwe schulden! Hoe kan een hervorming van het financieel systeem dan een antwoord bieden? Maar nationaliseringen dan? Sinds de ervaring van de Commune van Parijs kennen we de rol van de staat tegen de arbeiders. *"De moderne staat is, hoe zijn vorm ook moge zijn, in wezen een kapitalistische machine, de staat van de kapitalisten, de ideële universele kapitalist. Hoe meer productiekrachten hij als eigendom overneemt, des te meer wordt hij werkelijk universeel kapitalist en des te meer staatsburgers buit hij uit. De arbeiders blijven loonarbeiders, proletariërs. De kapitaalsverhouding wordt niet opgeheven, zij wordt veeleer op de spits gedreven."* Sinds die tijd is elke nationale bourgeoisie gerangschikt achter haar staat om de ongenadige internationale handelsoorlog te voeren.

DE IKS OP HET INTERNET

internationalism.org
E-mail: belgie@internationalism.org

JAARABONNEMENTEN

Alle prijzen in euros	België	Steun abonnem.	Europa	Air Mail Wereld
Internationalisme (4 nrs)	6	15	10	15
Internationale Revue (FR/ENG/ESP - 4 nrs)	17	25	17	18,5
Internationalisme + Internationale Revue	23	40	27	35

Verspreidersabonnement
vanaf 2e Internationalisme : 1,0 EUR per bijkomend nummer
vanaf 2e Internationale Revue : 2,5 EUR per bijkomend nummer.
Verzending onder gesloten omslag
Internationalisme of Internationale Revue : België : + 8 EUR/Jaar
Internationalisme vorige jaargangen: 0,50 EUR

Voor de territoriale IKS-pers in andere landen: contacteer rechtstreeks de betrokken afdeling
Abonnementen door storting op rekening 000-3351977-45
van Internationalisme, PB 94, 2600 Berchem/Antwerpen

OPROEP AAN DE LEZERS

Het is nog steeds met beperkte krachten dat de revolutionnairen vandaag het hoofd moeten bieden aan een ontzaglijk grote opgave. Daarom doen wij een beroep op al onze lezers, op al onze sympathisanten om mee te werken aan de verspreiding van onze publicaties. Alle informatie waarover je beschikt van wat er rondom je gebeurd, alle verslagen van discussies die je voert zijn uitermate nuttig, als bijdrage aan de antwoorden op de moeilijkheden waartegen het proletariaat vandaag aankijkt. Tenslotte is een goede verdeling van onze pers uiterst belangijk. Je kan ons hierbij helpen door mee te werken aan de verdeling in boekhandels en kiosken, en de goede verdeling ervan energiek en met regelmaat samen met ons mee opvolgen. We herhalen ook nogmaals onze vraag om je kritiek en commentaar op onze pers te laten kennen.

OPROEP TOT HET STEUNFONDS

Ons bijstaan bij de verdediging van onze ideeën verloopt ook via financiële steun. Vandaar dit permanent steunfonds voor onze pers en tussenkomst. In tegenstelling met de organisaties van de bourgeoisie die door de heersende klasse en haar staat subsidies krijgen om de belangen van het kapitaal te verdedigen, leeft de revolutionaire organisatie enkel dankzij de bijdragen van zijn militanten. Je bijdrage, lezer, is een bewuste politieke daad en uiting van solidariteit en steun bij de verdediging van de revolutionaire ideeën.
Je kan storten op bankrekeningnummer 000-3351977-45 tnv. Internationalisme, PB 94, 2600 Berchem/Antwerpen of overmaken tijdens een van onze tussenkomsten.

STEUNFONDS

Anarchistische boekenbeurs te Gent (10.03)	6,00
Universiteit t Luik (16.03)	0,85
FV te Antwerpen (12.04)	14,00
TOTAAL MAART- APRIL 2012	20,85
ALGEMEEN TOTAAL 2012	52,85

Internationale Revue 148

Engels/Spaans/Frans

*De economische crisis betekent geen einde van de geschiedenis
Ze kondigt het einde aan van een systeem en de strijd voor een andere maatschappij

*Debat in het revolutionaire milieu
De staat in de periode van overgang van het kapitalisme naar het kommunisme (I)

1e kwartaal 2012

*Boekrecensie: dynamische ontwikkelingen, tegenstellingen en crises van het kapitalisme
Wat maakt dat het kapitalisme een produktiewijze is in verval en waarom?

*Bijdrage aan een geschiedenis van de arbeidersbeweging in Afrika (IV)

*Het verval van het kapitalisme
40 jaar open crisis tonen aan dat er voor het kapitalisme in verval geen remedie bestaat

Nederlands

Internationale Revue 23

De economische crisis betekent geen einde van de geschiedenis
Ze kondigt het einde aan van een systeem en de strijd voor een andere maatschappij

19e congres van de IKS
Zich voorbereiden op de klasseconfrontaties

19e congres van de IKS
Resolutie over de internationale situatie

De mobilisatie van de Verontwaardigden in Spanje en haar weerslag in de wereld
Een veelbelovende beweging voor de toekomst

3 EURO

PUBLIEKE BIJEENKOMSTEN

DISCUSSIE-CYCLUS:
Is het kapitalisme bankroet, waarom? En wat dan wel?
3 avonden over de crisis

■ ***1e avond: Vrijdag 27 april -*** 19.30 tot 22.30
Wat voor soort crisis is het waarmee we geconfronteerd worden?
■ ***2e avond: Vrijdag 11 mei -*** 19.30 tot 22.30
Zijn er landen of systemen die ontsnappen aan de crisis?
■ ***3e avond: Vrijdag 25 mei -*** 19.30 tot 22.30
Bieden hervormingen zoals nationalisaties, financiële regularisatie, of coöperatieven en zelfbeheer een oplossing?
Zijn dit eisen waar de arbeidersklasse moet achterstaan?

Plaats: Nog te bepalen maar zeker in het centrum van Antwerpen, vlak bij het centraal station.
Contacteer ons! Of per e-mail: *belgium@internationalism.org ;* Of via: PB 94, 2600 Berchem

NODIG JE VRIENDEN EN KENNISSEN UIT BEGAAN MET DE WERELD VAN MORGEN!

Ontmoet de IKS ook:
- **29 april: met stand en debat, 'Commonfestival' (Antwerpen)**
- **1 mei: '1 meifeest ABVV-FGTB' (Rouppeplaats Brussel)**
- **26-27 mei: met stand en debat, 'Pinksterlanddagen' (Appelscha NL)**
- **1 september: zomerdag 2012,** discussie en ontmoetingsdag, verschillende onderwerpen, uitgebreide leestafel **(Antwerpen, contacteer ons)**

PUBLICATIES VAN DE IKS - CONTACTADRESSEN

Naam publicatie nooit op envelop vermelden, met uitzondering van Internationalism US

ACCION PROLETARIA
Apartado de Correos 258,
Valencia 46080, Spanje

COMMUNIST INTERNATIONALIST
(in Hindi)
POB 25, NIT,
Faridabad 121 00.
Haryana, INDIA

DÜNYA DEVRIMI, TURQUIE
Omwille van de politieke situatie is er geeen PB. Voor contact schrijven naar: het adres in Zwitserland of naar turkiye@internationalism.org

INTERNACIONALISMO
Wegens de politieke omstandigheden in Venezuela is de postbus gesloten. Stuur de post naar het adres in Spanje of per e-mail aan *venezuela@internationalism.org.*

INTERNATIONALISM
PO Box 90475
Brooklyn, NY 11209, USA

INTERNATIONALISME
PB 94, 2600 Berchem/Antwerpen,

INTERNATIONELL REVOLUTION
IR, Box 21106,
10031 Stockholm, Zweden

INTERNASYONALISMO, PHILIPPINES
Omwille van de politieke situatie is er geeen PB. Voor contact schrijven naar: het adres in India of naar philippines@internationalism.org

REVOLUCION MUNDIAL
Apartado de Correos 15-024,
C.P. 02600
Distrito Federal, Mexico, Mexico

REVOLUTION INTERNATIONALE
Mail Boxes 153
rue Damrémont, 108 - 75018 Paris,
Frankrijk

REVOLUÇÃO INTERNACIONAL, BRESIL
Voor contact schrijven naar:
brasil@internationalism.org

RIVOLUZIONE INTERNAZIONALE
CP 469, 80100 Napoli, Italië

WERELDREVOLUTIE
WR, PB 339, 2800 AH GOUDA,
Nederland

WELTREVOLUTION
Duitsland: idem als adres Zürich

WELTREVOLUTION
Postfach 2216, CH-8026 Zürich,
Zwitserland

WORLD REVOLUTION
BM Box 869, London WC1N 3XX,
Groot Brittannië

WORLD REVOLUTION
(Australië)
oz@internationalism.org

BROCHURES - BOEKEN - TEKSTBUNDELS

Te bekomen op open bijeenkomsten en permanenties, in boekhandels of door storting (geef gewenste publicaties of abonnementen op) op rekening 000-3351977-45 van Internationalisme, PB 94, 2600 Berchem/Antwerpen (+2 EUR per brochure verzendkosten)

Platform en Manifest
•2,50
Krisis en verval van het kapitalisme
•3,25
De vakbonden tegen de arbeidersklasse
•1,50
Natie of klasse?
•1,85
Kommunistische organisatie en **klassenbewustzijn** (en/fr)
•2,50
De Italiaanse Kommunistische Linkerzijde (en/fr)
•10,00
De Hollands-Duitse **Kommunistische Linkerzijde** (en/fr)
•18,00

De Britse Kommunistische Linkerzijde (en)
•7,00
De Franse Kommunistische Linkerzijde (fr)
• 6,00
De Russische Kommunistische Linkerzijde (en) • 10,00
De staat in de overgangsperiode van **kapitalisme naar kommunisme** (en/fr)
•3,00
Het Trotskisme tegen de arbeidersklasse (fr) •2,50
Rusland 1917, het begin van de wereldrevolutie (en/fr)
• 2,50
De Golfoorlog (1991) •1,25
Fascisme et démocratie, deux expressions de la dictature du capital (fr)
•4,50

La terreur stalinienne: un crime du capitalisme, pas du communisme (fr)
•3,00
Het kommunisme is geen mooi ideaal ..., maar ...
•3,00
Bundel: ecologie en kapitalisme
•2,00
Bundel: Rusland 1917, het begin van de wereldrevolutie
•2,50
Bundel: Het proletariaat tegenover de Belgische staat (1830 tot vandaag) en De sociaal-democratie in de 19e eeuw en de oprichting van de Belgische Werklieden Partij
•2,50

BOEKHANDELS DIE IKS-PERS VERKOPEN

Antwerpen:
•"Groene Waterman" Wolstraat 7
•"Dierckxsens" Melkmarkt
Brussel:
•"La Borgne Agasse" Anoulstraat 30
•"Aden" avenue Bréart 44
•"Aurora" J.Voldersstraat
•"Press Shop" De Brouckèreplaats

Gent:
•"De Brug" Phoenixstraat 1
•"De Brug" Rijhovelaan 1
•"International Press Store" Rooigemlaan 501
•"WALRY-Nieuwscentrum" Zwijnaardsesteenweg 6
Bergen:
•"L'oiseau-lire" rue du Hautbois 36

Luik:
•"Varia" rue des Mineurs 8
•"Entre-Temps" rue Pierreuse 19
•"Livre aux Tresors" Place Xavier-Neujean 27A
Namen:
•"Papyrus" rue Bas de la Place 14

Arbeiders aller landen, verenigt u !

INTERNATIONALISME

INTERNATIONAAL PAMFLET

2011: van verontwaardiging tot hoop

We drukken hieronder het pamflet af dat de IKS overal verdeelt waar zij aanwezig is. Het maakt de balans op van de bewegingen van de Indignados en van Occupy die plaatsvonden in 2011.

De globale crisis van het kapitalisme (1) en de sociale bewegingen in Tunesië, Egypte, Spanje, Griekenland, Israël, Chili, USA en Groot-Brittannië... waren de twee belangrijkste gebeurtenissen van 2011.

De verontwaardiging heeft een internationale dimensie gekregen

De gevolgen van de kapitalistische crisis zijn hard voor de immense meerderheid van de wereldbevolking: verslechtering van de levensomstandigheden, jarenlange werkloosheid, een bestaansonzekerheid die een vitaal minimum aan stabiliteit in het leven onmogelijk maakt, situaties van uiterste armoede en honger...

Miljoenen mensen zien met bezorgdheid hoe de mogelijkheid van een 'stabiel en normaal' leven, van een toekomst voor hun kinderen in rook opgaat. Dit heeft geleid tot een diepgaande verontwaardiging, tot het breken van de passiviteit, tot de bezetting van straten en pleinen, tot het stellen van vragen over de oorzaken van de crisis die in haar huidige fase al meer dan 5 jaar aansleept.

De verontwaardiging werd nog aangescherpt door de arrogantie, de hebzucht en de onverschilligheid van de bankiers, politici en overige vertegenwoordigers van de kapitalistische klasse ten opzichte van het lijden van de meerderheid. Maar ook door het onvermogen van regeringen tegenover de ernstige problemen van de maatschappij: hun maatregelen verhogen alleen de ellende en de werkloosheid zonder enige oplossing te bieden.

De beweging van verontwaardiging heeft zich internationaal verspreid. Ze is ontstaan in Spanje waar de socialistische regering een van de eerste en meest draconische soberheidsplannen aannam; in Griekenland, het symbool van de soevereine schuld; in de Verenigde Staten, de tempel van het wereldkapitalisme; in Egypte en Israël, die zich ieder aan een front bevinden van het ergste en meest ingegraven imperialistische conflict, dat van het Midden-Oosten.

Het besef dat het hier gaat om een globale beweging begint zich te ontwikkelen, ondanks de vernietigende ballast van het nationalisme – de aanwezigheid van nationale vlaggen bij de betogingen in Griekenland, Egypte of in de VS. In Spanje werd de solidariteit met de arbeiders van Griekenland uitgedrukt door het scanderen van *"Athene houdt vol, Spanje staat op"*. De stakers van Oakland (VS in november 2011) verklaarden hun *"solidariteit met de Occupy-bewegingen op wereldschaal"*. In Egypte werd een Verklaring van Cairo goedgekeurd om de beweging in de Verenigde Staten te steunen. In Israël riepen de verontwaardigden: *"Nethanyahou, Mubarak, El Assad zijn hetzelfde"* en namen ze contact op met Palestijnse arbeiders.

Nu is het hoogtepunt van deze bewegingen voorbij en hoewel er zich nieuwe strijd aftekent (Spanje, Griekenland, Mexico) vragen velen zich af: waartoe heeft deze golf van verontwaardiging gediend? Hebben wij iets gewonnen? Het is nodig een balans op te maken zowel van het positieve als van de zwakheden en beperkingen.

Bezet de pleinen!, gemeenschappelijke slogan van de bewegingen

Het was al 30 jaar geleden dat men nog zo'n grote menigten had gezien die de straten en pleinen bezetten om te strijden voor hun eigen belangen, ondanks de illusies en verwarringen waar ze door werden beïnvloed.

Deze mensen, de werkenden en uitgebuiten, die worden afgeschilderd als lusteloze mislukkelingen die niet in staat zijn tot het nemen van initiatieven, noch tot het verwezenlijken van iets gemeenschappelijks, zijn er in geslaagd om zich te verenigen, initiatieven te delen en de verstikkende passiviteit te doorbreken waartoe de dagdagelijkse werkelijkheid van dit systeem ons veroordeelt.

Het is een stimulans geweest voor het moreel, het begin van de ontwikkeling van het vertrouwen in eigen kunnen, het begin van het ontdekken van de kracht die uitgaat van de collectieve actie van de massa's. De sociale scène is aan het veranderen. Het monopolie van politici, experten en 'grote mannen' over het openbare leven begint in vraag te worden gesteld door anonieme massa's die van zich willen laten horen (2).

Het gaat nog om een broos beginpunt. De illusies, de verwarringen, de onvermijdelijke heen-en-weer bewegingen van het gemoed van de protesteerders, de repressie, de gevaarlijke afleidingen die worden opgedrongen door de inkapselende krachten waarop de kapitalistische staat rekent (de linkse partijen en de vakbonden), zullen leiden tot stappen achteruit, tot bittere nederlagen. Het gaat om een lange en moeilijke weg, bezaaid met illusies en waarvoor geen enkele waarborg bestaat op overwinning. Het feit zelf van op te staan is al een eerste overwinning.

Het hart van de beweging: de Algemene Vergaderingen

De menigten hebben zich niet beperkt tot het passief uitschreeuwen van hun ongenoegen, zij hebben actief het heft in handen genomen door zich te organiseren in Algemene Vergaderingen. De massale Algemene Vergaderingen zijn een concrete omzetting van de slogan van de Eerste Internationale (1864) *"De bevrijding van de arbeidersklasse zal het werk van de arbeiders zelf zijn of zal niet zijn."* Ze zijn een voortzetting van de traditie van de arbeidersbeweging die startte met de Commune van Parijs en haar hoogste uitdrukking vond in Rusland 1905 en 1917, zich verder zette in Duitsland 1918, Hongarije 1919 en 1956 en Polen 1980.

Algemene Vergaderingen en arbeidersraden zijn de echte organisatievorm van de strijd van het proletariaat en de kern van een nieuwe organisatie van de maatschappij.

Vergaderingen om massaal samen te komen beginnen met het breken van de ketens die ons binden aan de loonslavernij: de atomisering, 'het ieder voor zich', de opsluiting in het getto van de sector of de sociale categorie.

Vergaderingen om na te denken, te discuteren en samen te beslissen, om collectief verantwoordelijkheid te nemen voor wat men beslist, samen deel te nemen zowel aan de beslissing als aan de uitvoering van wat is afgesproken.

Vergaderingen om het onderlinge vertrouwen, de algemene empathie en de solidariteit op te bouwen, die niet enkel onmisbaar zijn om de strijd vooruit te helpen, maar ook de steunpilaren zijn van een toekomstige maatschappij zonder klassen noch uitbuiting.

2011 heeft een explosie laten zien van echte solidariteit, die niets te maken heeft met de hypocriete en zelfzuchtige 'solidariteit' die men ons predikt: er waren betogingen in Madrid om de bevrijding van aangehouden personen te eisen of te beletten dat de politie immigranten zou arresteren. Er vonden massale acties plaats tegen de huisuitzettingen in Spanje, Griekenland of in de Verenigde Staten; en in Oakland *"heeft de stakersvergadering besloten om piketten te sturen naar of bezettingen te organiseren in om het even welk bedrijf of school die werknemers of studenten, op welke manier dan ook, sanctioneert omwille van hun deelname aan de Algemene Staking van 2 november"*. Men heeft momenten kunnen beleven, die weliswaar nog kortstondig zijn, waarop iedereen zich beschermd en verdedigd voelde

(wordt vervolgd op pagina 6)

Verantw. uitg. H. Deponthière PB 94 - 2600 Berchem